



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Petra Kuchynky ve věci

žalobci:

a) J. B., narozen xx. xx. xxxx, bytem X
b) J. B., narozena xx. x. xxxx, bytem X
*oba zastoupeni Mgr. Josefem Bedečem, advokátem,
se sídlem Chebská 80/52, 360 06 Karlovy Vary*

proti

žalovanému:

Krajský úřad Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, 360
21 Karlovy Vary

za účasti osoby

zúčastněné na řízení: A. H., bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2020, č. j. KK/78/SÚ/20-3,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 25. 3. 2020, č. j. KK/78/SÚ/20-3, a rozhodnutí Městského úřadu Sokolov ze dne 28. 11. 2019, č. j. MUSO/133653/2019/OSÚP/LEMO, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobcům náklady řízení ve výši 33 449,75 Kč k rukám zástupce žalobců Mgr. Josefa Bedeče, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci se domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2020, č. j. KK/78/SÚ/20-3 (dále též: „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále též: „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 11. 2019, č. j. MUSO/133653/2019/OSÚP/LEMO (dále též: „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo stavebníku, v tomto řízení osobě zúčastněné na řízení, paní A. H., nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, odstranění stavby opěrné zdi na pozemku parc. č. X v k. ú. X (dále též: „předmětná stavba“ či „stavba opěrné zdi“), a to v rozsahu oplocení výšky 1,55 m provedeného z betonových tvarovek v celém rozsahu po celé délce opěrné zdi a sama opěrná zeď provedená z betonových tvarovek měla být upravena z realizované výšky 2,75 m (423 m n. m.) na výšku po celé délce 422,53 m n. m. Správní orgány dospěly k závěru, že tyto části uvedené stavby byly provedeny v rozporu se společným rozhodnutím o umístění a povolení stavby Městského úřadu Sokolov ze dne 16. 5. 2013, č. j. 47857/2013/OSÚP/LEMO.

Žaloba

2. Žalobci v úvodu žaloby rekapitulovali některá východiska napadeného rozhodnutí, od kterých následně odvíjejí svou žalobní argumentaci. Uvedli, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že vzhledem k tomu, že v ověřené projektové dokumentaci není opěrná zeď okótovaná, není možné jednoznačně stanovit, do jaké výše byla opěrná zeď povolena. Lze pouze stanovit výšku opěrné zdi ve třech bodech, jak uvedl žalovaný ve svém předcházejícím rozhodnutí ze dne 9. 7. 2019, č.j. KK/400/SÚ/19-6. Z ověřené projektové dokumentace a ze společného rozhodnutí, kterým byla stavba rodinného domu včetně příslušenství povolena, jednoznačně vyplývá, že oplocení má být výšky 1,5 m s podezdívkou o výšce 0,5 m se zděnými sloupky a dřevěnou výplní. Oplocení, které je nařízeno odstranit, je provedeno pouze z betonových tvarovek. Protože je oplocení provedeno odlišně, je nařízeno odstranit celé oplocení po celé délce opěrné zdi. Že stavba opěrné zdi je provedena v rozporu s ověřenou projektovou dokumentací, je zřejmé, neboť úroveň terénu za opěrnou zdí (směrem k rodinnému domu stavebníka) je dle výkresů skutečného provedení stavby od J. J., autorizovaného technika pro pozemní stavby (ČKAIT 0300543) vyšší, než je stanovena v ověřené projektové dokumentaci, a to 423,00 m n. m. V ověřené projektové dokumentaci není předmětná opěrná zeď okótovaná a ani ze společného rozhodnutí není zřejmá výška opěrné zdi. Správní orgán I. stupně tedy nemůže jednoznačně stanovit, na jakou výšku má být opěrná zeď snížena. Nemožnost stanovení povolené výšky opěrné zdi je důsledek vydání společného rozhodnutí na základě nedostatečné projektové dokumentace. Ovšem v současné době již nelze tuto nesprávnost napravit, když dle žalovaného napravení nebylo možné ani v době, kdy poprvé ve věci této opěrné zdi rozhodoval). Námitka žalobců týkající se založení stavby níže, než byla úroveň terénu před započítáním stavby, je dle žalovaného oprávněná, ale vzhledem k nedostatečné projektové dokumentaci není žalovaný schopen jednoznačně odůvodnit výšku opěrné zdi tak, aby bylo možno nařídit odstranění opěrné zdi na konkrétní výšku, kde by eliminoval nižší založení opěrné zdi. Problematika stability a mechanické odolnosti opěrné zdi musí být řešena v technologickém postupu prací při odstraňování stavby, jehož návrh byl

uložen předložit správnímu orgánu I. stupně v napadeném rozhodnutí.

3. V další části žaloby se soustředili na procesní průběh věci. Popsali zejména, že řízení o odstranění předmětné stavby ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona bylo zahájeno oznámením správního orgánu I. stupně ze dne 15. 9. 2014, č. j. 74120/2014/OSÚP/LEMO. Stavebník dne 3. 10. 2014 požádal o dodatečné povolení předmětné stavby, načež správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017 předmětnou stavbu dodatečně povolil, jeho rozhodnutí ale bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 8. 2017, č. j. 408/SÚ/17-3, zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. I po něm správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 27. 10. 2017, č. j. 80192/2017/OSÚP/LEMO předmětnou stavbu dodatečně povolil, ovšem i toto rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 3. 2018, č. j. 27/SÚ/18-4, zrušeno. Jelikož stavebník vzal posléze svou žádost o dodatečné povolení předmětné stavby zpět, usnesením ze dne 28. 5. 2018, č. j. MUSO/49970/2018/OSÚP/LEMO, bylo řízení o dodatečném povolení předmětné stavby zastaveno. Správní orgán I. stupně následně pokračoval v řízení o odstranění stavby. Následně byla správním orgánem I. stupně vydána dvě rozhodnutí o nařízení částečného odstranění předmětné stavby, přičemž obě tato rozhodnutí byla k odvolání žalobců zrušena rozhodnutími žalovaného, a to konkrétně rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 8. 2018, č. j. MUSO/79454/2018/OSÚP/LEMO, bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 12. 2018, č. j. 947/SÚ/18-7, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 4. 2019, č. j. MUSO/39410/2019/OSÚP/LEMO, bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 7. 2019, č. j. KK/400/SÚ/19-6.
4. V tomto směru žalobci poukázali i na to, že ve zrušujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2018 bylo mj. uvedeno, že žalovaný nenalezl údaj, který by opravňoval tvrzení, že stavba opěrné zdi byla povolena do výšky 2,42 m; porovnáním nadmořských výšek terénu a vzhledem k měřítku výkresu bylo dle žalovaného možno akceptovat výšku opěrné zdi okolo 1,1 m. Správním orgánem I. stupně uváděnou výšku opěrné zdi 2,42 m žalovaný nalezl ve výkresu zpracovaném Ing. Z. P., který je součástí spisového materiálu v řízení o dodatečném povolení stavby opěrné zdi; tento výkres však není součástí ověřené projektové dokumentace, a proto ho nelze pokládat za rozhodný pro nařízení odstranění Stavby opěrné zdi. Nadto Ing. Z. P. v předmětném výkresu poukazuje na nesprávnost zakreslení úrovně terénu ve správním orgánem I. stupně ověřené projektové dokumentaci pro provedení stavby opěrné zdi; pokud skutečně k tomuto pochybení došlo, měl vlastník stavby opěrné zdi se správním orgánem I. stupně projednat změnu stavby opěrné zdi před jejím dokončením spočívající v navýšení předmětné opěrné zdi; pokud tedy tvrzení, že povolená výška opěrné zdi je 2,42 m vychází z uvedeného výkresu, pak je neopodstatněné.
5. Přesto správní orgán I. stupně znovu rozhodnutím ze dne správního ze dne 2. 4. 2019 opětovně nařídil částečné odstranění stavby opěrné zdi na výšku 2,42 m. Žalobci podali proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, o kterém bylo žalovaným rozhodnuto dne 9. 7. 2019. V odůvodnění tohoto zrušujícího rozhodnutí pak bylo uvedeno, že u stavby opěrné zdi se v době jejího povolování neuvažovalo s konstantní výškou, ale s výškou proměnnou od 1,97 m v levém rohu do 0,28 m v pravém rohu. Vzhledem k tomu, že výška opěrné zdi není jednoznačně ověřenou projektovou dokumentací stanovena, je možné při výpočtu výšky z udaných nadmořských výšek pracovat s určitými odchylkami či zaokrouhlením. Ovšem správním orgánem I. stupně stanovená výška opěrné zdi 2,42 m neodpovídá výšce opěrné zdi v žádném bodě. Proto

správním orgánem I. stupně stanovená povolená výška stavby opěrné zdi neodpovídá stavu vycházejícímu z ověřené projektové dokumentace, a jeho rozhodnutí je tedy nesprávné. Žalovaný dále uvedl, že při určování výšky opěrné zdi vycházel ze zaměření terénu Ing. L., neboť z tohoto zaměření je zřejmé, v jaké výšce se v době povolování opěrné zdi nacházela úroveň terénu. Jakákoli následná úprava terénu již nemůže být promítnuta do stanovení povolené výšky opěrné zdi. Nejvyšší výška opěrné zdi se nachází v levém rohu této opěrné zdi, a to cca 1,97 m. To, zda tato výška v současné době dosahuje či nedosahuje nadmořské výšky 422,53 m je nepodstatné, neboť výška opěrné zdi není povolena do určité úrovně nadmořské výšky, ale je určena její reálnou výškou od paty opěrné zdi. Maximální výška stavby opěrné zdi se dle žalovaného nachází dle dostupných podkladů v jejím levém rohu. Prostým rozdílem známých nadmořských výšek v tomto bodě se jedná o výšku 1,97 m. Dalším bodem, ve kterém je možno vypočítat výšku opěrné zdi, je v místě řezu B - B na výkrese č. 4 ověřené projektové dokumentace, kterému odpovídá bod č. 196 (hraniční znak) uvedený v zaměření od Ing. L.. V tomto bodě je povolena výška opěrné zdi 1,1. Posledním bodem, ve kterém lze tímto způsobem stanovit povolenou výšku opěrné zdi, je pravý roh opěrné zdi, jemuž odpovídá bod č. 192 (hraniční znak) v zaměření od Ing. L.. Výška opěrné zdi v tomto bodě je 0,30 m. V těchto bodech lze stanovit povolenou výšku Stavby opěrné zdi, a to jsou výšky, na které by měla být snížena opěrná zeď, aby byla v souladu s povolením.

6. Správní orgán I. stupně pak ve svém rozhodnutí, které předcházelo již napadenému rozhodnutí, určil, že stavba opěrné zdi má být snížena po celé její délce na 422,53 m n. m., což je dle žalobců v rozporu s právními závěry žalovaného uvedenými v jeho zrušujícím rozhodnutí ze dne 9. 7. 2019. Tento závěr pak žalovaný nakonec ve svém napadeném rozhodnutí akceptoval. Problematika stability a mechanické odolnosti stavby opěrné zdi tak zůstala zcela nevyřešena, přestože byla řešena v rámci řízení o dodatečném povolení této stavby, aniž by došla, s ohledem na jeho zastavení pro zpětvzetí žádosti, jakéhokoli řešení.
7. Žalobci dále sdělili, že podle jejich názoru byla v průběhu správního řízení porušena ustanovení § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu a § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Dále žalobci namítli, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodpovídají skutečnému stavu věci, resp. zjištěný skutkový stav nemá oporu ve spisu a současně vyžaduje zásadní doplnění. Závěry obsažené v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů jsou dle žalobců též v rozporu s právními předpisy a tato rozhodnutí jsou tudíž nezákonná a rovněž nepřezkoumatelná.
8. K bližšímu odůvodnění těchto námitek uvedli, že společné rozhodnutí o umístění a povolení stavby ze dne 16. 5. 2013 neobsahuje jakoukoli specifikaci opěrných zdí, které měly být na pozemcích p. č. X a X, v k. ú. X, obec X, vybudovány, a tudíž není vůbec zřejmé, zda stavba opěrné zdi byla správním orgánem I. stupně povolena, resp. v jakých rozměrech byla povolena. Projektová dokumentace vypracovaná Ing. M. V. z prosince 2012 rovněž neobsahuje rozměry Stavby opěrné zdi, pouze je v ní uvedeno, že na pozemku p. č. X měly být vybudovány 3 odstupňované terasy s minimálním uložením opěrných zídek 0,7 m v rostlém terénu a s tím, že tyto opěrné zídky budou kopírovat stávající terén. Žalovaný v průběhu celého řízení postupoval značně rozporuplně a nelogicky, aniž by respektoval závěry svých vlastních předchozích rozhodnutí.
9. K porušení § 3 správního řádu došlo dle žalobců tím, že žalovaný nerespektoval své vlastní právní a skutkové závěry, které vyslovil v předcházejících zrušovacích rozhodnutích. V

situaci, kdy žalovaný dospěl k závěru, že není možné jednoznačně stanovit, do jaké výše byla stavba opěrné zdi povolena, nelze akceptovat řešení obsažené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dle kterého má být stavba opěrné zdi odstraněna pouze zčásti a současně zčásti zachována, a to v rozměrech, aby v nejvyšší úrovni dosahovala nadmořské výšky 422,53 m n. m. V tomto směru došlo i k porušení § 2 odst. 1, 4 správního řádu.

10. K porušení § 68 odst. 3 správního řádu pak dle žalobců došlo tím, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a neobsahuje určité a srozumitelně formulované pasáže obsahující informace o tom, jak se žalovaný vypořádal s návrhy a námitkami žalobců. V situaci, kdy žalovaný dospěl k závěru, že v ověřené projektové dokumentaci není stavba opěrné zdi okótovaná, a tedy není možné jednoznačně stanovit, do jaké výše byla stavba opěrné zdi povolena, resp. na jakou výšku má být eventuálně snížena, je jediným smysluplným řešením nařízení odstranění celé stavby opěrné zdi. V situaci, kdy žalovaný dospěl k závěru, že námitka žalobců týkající se založení stavby opěrné zdi níže, než byla úroveň terénu před započítáním stavby, je oprávněná, nelze akceptovat názor žalovaného, dle kterého vzhledem k nedostatečné projektové dokumentaci není schopen jednoznačně odůvodnit výšku opěrné zdi tak, aby bylo možno nařídit odstranění stavby opěrné zdi na konkrétní výšku, kde by eliminoval nižší založení opěrné zdi. Z výkresu skutečného provedení opěrných stěn vypracovaného J. J. z února 2017 předloženého A. H. v řízení o dodatečném povolení stavby opěrné zdi přitom vyplývá, že 1) v řezu nejnižším místě na lici Stavby opěrné zdi byla Stavba opěrné zdi založena v nadmořské výšce 419,85 m n. m., přestože dle zaměření Ing. L. se v daném místě jedná o bod č. 169, který byl zaměřen s nadmořskou výškou původního terénu 420,56 m n. m.; došlo tedy k porušení podmínky uvedené v projektové dokumentaci vypracované Ing. M. V., dle které měly opěrné zídky kopírovat stávající terén, aniž by bylo povoleno stavební založení v nižší nadmořské výšce; 2) stavba opěrné zdi nebyla založena s minimálním uložením 0,7 m v rostlém terénu; došlo tedy k porušení podmínky uvedené v projektové dokumentaci vypracované Ing. M. V. ohledně uvedeného parametru založení, 3) u stavby opěrné zdi byl navržen postup prací spočívající v provedení mikropilotů, což byl důsledek zjištěných nedostatků majících vliv na stabilitu a mechanickou odolnost stavby opěrné zdi; tyto nedostatky měly být odstraněny v řízení o dodatečném povolení Stavby opěrné zdi, ale v důsledku zastavení tohoto řízení tyto nedostatky zůstaly zcela nedořešeny; 4) projektová dokumentace vypracovaná Ing. M. V. byla porušena i v tom smyslu, že namísto 3 plánovaných teras zajištěných 3 opěrnými zídkami, byly vybudovány pouze 2 terasy zajištěné opěrnou zídkou v místě řezu dle citovaného výkresu vysokou cca 2 m a dále zajištěnou stavbou opěrné zdi vysokou přes 4,5 m. Ze shora uvedeného je tak zřejmé, že žalovaný se řádně nevypořádal ani s námitkou žalobců, že ke zúžení předmětu řízení o odstranění Stavby opěrné zdi pouze na určité části Stavby opěrné zdi došlo ze strany správního orgánu I. stupně účelově, a to ve snaze legalizovat Stavbu opěrné zdi, která vykazuje nedostatky z hlediska obecných požadavků na výstavbu, resp. technických požadavků na stavby. K problematice možného částečného odstranění stavby vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. 1 As 177/2012, přitom žalobci rovněž namítají, že správní orgán I. stupně a žalovaný se podle všech indicií zcela nedostatečně vypořádaly již s primárním požadavkem citovaného judikátu, kterým je z jejich strany argumentováno ohledně možnosti nařízení odstranění pouze části Stavby opěrné zdi, a to že jde o takové části stavby, postavené v rozporu s povolením, které je možno odstranit při zachování zbytku stavby.

11. Porušení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona žalobci shledávají v tom, že jediným

přijatelným řešením za dané situace je odstranění celé stavby opěrné zdi. Znovu přitom poukázali na to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 5. 2013, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby a vydáno stavební povolení na stavbu rodinného domu na pozemcích p. č. X a X, v k.ú. X, obec X, jejíž součástí jsou mj. oplocení a opěrné zídky teras, neobsahuje jakoukoli specifikaci opěrných zdí, které měly být vybudovány, a tudíž není zřejmé, zda stavba opěrné zdi byla správním orgánem I. stupně povolena, resp. v jakých rozměrech byla povolena; projektová dokumentace vypracovaná Ing. M. V. z prosince 2012 rovněž neobsahuje výškové rozměry stavby opěrné zdi, v případě stavby opěrné zdi byly zásadním způsobem porušeny podmínky stanovené v projektové dokumentaci vypracované Ing. M. V. z prosince 2012, které se měly týkat opěrných zídek; z důvodu zastavení řízení o dodatečném povolení stavby opěrné zdi zůstala zcela nedořešena problematika nedostatečné stability a mechanické odolnosti stavby opěrné zdi, která měla být vyřešena právě v řízení o dodatečném povolení této stavby. Přitom je faktem, že žalobci v určité fázi řízení o nařízení odstranění Stavby opěrné zdi uvedli, že by alternativně akceptovali i částečné odstranění Stavby opěrné zdi, a to v rozměrech uvedených žalovaným v rozhodnutí ze dne 9. 7. 2019, č. j. KK/400/SÚ/19-6.

12. K námitce „věcné“ nezákonnosti, nesprávnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pak žalobci uvedli, že její zdůvodnění vyplývá z již uvedeného obsahu správní žaloby

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve svém vyjádření stručně zrekapituloval obsah podané žaloby, a poté uvedl, že s ohledem na to, že ověřená projektová dokumentace předmětné stavby neobsahuje dostatečné parametry povolované opěrné zdi, nebylo možné a ani není možné stanovit jednoznačně a prokazatelně výšku povolené stavby. Žalovaný se snažil navést správní orgán I. stupně k určení výšky opěrné zdi jednoznačně a nespochybnitelně tak, aby výrok o nařízení odstranění stavby byl jednoznačný a proveditelný. V ověřené dokumentaci jsou jednoznačné pouze kóty nadmořských výšek pro určité body. Nakonec tedy žalovaný přistoupil pro určení výšky, na kterou má být opěrná zeď snížena, k použití jednoznačně uvedené nadmořské výšky terénu pro provedení terénních úprav. Současně žalovaný konstatoval, že vady rozporu napadeného rozhodnutí s § 68 odst. 3 správního řádu a § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákon v něm neshledává. V ostatním poukázal na obsah napadeného rozhodnutí.

Replika žalobců

14. V replice k vyjádření žalovaného žalobci znovu zrekapitulovali své základní výhrady proti napadenému rozhodnutí a průběhu správního řízení, které jeho vydání předcházelo. Poukázali pak na závěrečné stanovisko Kanceláře veřejného ochránce práv ze dne 25. 2. 2020, č. j. KVOP-4821/2020, podle něhož došlo v řízení o odstranění předmětné stavby k nezákonnému ping-pongu mezi správním orgánem I. stupně a žalovaným. Veřejný ochránce práv kritizoval průběh i délku správního řízení. Přestože veřejný ochránce práv vyzval žalovaného, aby žalobce novým rozhodnutím ve smyslu § 62 s. ř. s. uspokojil, ten to nerespektoval. Konečně žalobci znovu zopakovali některé své klíčové žalobní námitky, jejichž obsah již ovšem byl reprodukován výše. Konstatovali, že se žalovaný nijak nevyjádřil zejména k námitkám týkajícím se problematiky nedostatečné stability a mechanické odolnosti stavby opěrné zdi, přičemž odkázali i na stavebně-technické

posouzení Ing. V. D. ze dne 10. 9. 2016 a stanovisko Ing. V. D. k projektu gabionové opěrné zdi ze dne 2. 3. 2020.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

15. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci nevyjádřila

Jednání před soudem

16. Dne 10. 2. 2021 proběhlo před zdejším soudem jednání ve věci samé, jehož se zúčastnil zástupce žalobců a zástupce žalovaného. Při jednání žalující strana setrvala na své argumentaci uvedené v žalobě a navrhla, aby bylo napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno. Zástupce žalobců při své jednání odkázal na obsah žaloby a svou repliku a k věci uvedl, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, v jakém rozsahu byla stavba povolena, a dále se zaměřil na nedostatky stavby, které dle názoru žalobců spočívají v nedostatečné hloubce stavebního založení zdi na nestabilním podloží, nedostatečné mechanické odolnosti stavby a v její nedostatečné bezpečnosti. Otázky závady a nedostatků stavby přitom měly být řešeny správními orgány v řízení o dodatečném povolení stavby, ve kterém i sama osoba zúčastněná na řízení jakožto stavebník navrhovala provedení opatření, která by sanovala bezpečnostní nedostatky stavby. Navrhovaná řešení však realizována nebyla, neboť řízení bylo zastaveno. Stavba je dle žalobců nestabilní a nebezpečná. Napadená rozhodnutí jsou ve vztahu k předchozím rozhodnutím vydaným ve věci rozporuplná a závěry v nich uvedené, minimálně co se týká výšky opěrné zdi a jejího zjištění, jsou protichůdné. Žalovaný rovněž setrval na svém vyjádření k žalobě a obsahu napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. K určení výšky stavby uvedl, že správní orgán I. stupně vyšel z projektové dokumentace, kde je uvedena nadmořská výška stavby, ze které byla dovozena výška stavby.
17. Zástupce žalobců při jednání navrhl k důkazu provést rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 6. 3. 2017, č. j. 17886/2017/OSÚP/LEMO, a ze dne 27. 10. 2017, č. j. 80192/2017/OSÚP/LEMO, a rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2017, č. j. 408/SÚ/17-3, a ze dne 5. 3. 2018, č. j. 27/SÚ/18-4, a dále závěrečné stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 25. 2. 2020 č. j. KVOP-4821/2020. Tyto důkazní návrhy soud neprovedl, jelikož skutkový stav potřebný pro rozhodnutí věci byl již náležitě zjištěn a zaznamenán ve správním spisu. Zástupce žalobců dále navrhl provést k důkazu stanovisko Ing. D. ze dne 2. 3. 2020, stavebně technické posouzení Ing. D. ze dne 10. 9. 2016, výkres skutečného provedení opěrných stěn J. J. z února 2017. Těmto důkazním návrhům soud vyhověl, přičemž argumentace k nim je uvedena dále.

Posouzení věci krajským soudem

18. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

20. Žaloba je důvodná.

21. Při posuzování důvodnosti žaloby vycházel soud z předloženého správního spisu. Krajský soud zjistil, že společným územním a stavebním rozhodnutím Městského úřadu Sokolov ze dne 16. 5. 2013, č. j. 47857/2013/OSÚP/LEMO, byla mimo jiné povolena stavba – oplocení a opěrné zídky teras – parc. č. X, X obec a katastr. území X. Stavba měla být provedena dle projektové dokumentace, kterou vypracoval Ing. M. V., autorizovaný inženýr pro pozemní stavby ČKAIT. V uvedeném rozhodnutí není uvedena žádná zmínka a výšce povolované stavby opěrné zdi, přičemž tento údaj není uveden ani v projektové dokumentaci z prosince 2012 vypracované Ing. M. V.. Součástí správního spisu je oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby vydané Městským úřadem Sokolov dne 15. 9. 2014, kterým bylo dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zahájeno řízení o odstranění stavby opěrné zdi na pozemku parc. č. X v obci a kat. ú. X ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Po provedeném ústním jednání ve věci před správním orgánem dne 15. 10. 2014, o kterém je ve spisu sepsán protokol, podala osoba zúčastněná na řízení dne 3. 10. 2014 žádost o dodatečné povolení stavby. Z důvodu podání žádosti o dodatečné povolení stavby bylo řízení o odstranění stavby usnesením ze dne 16. 10. 2014 přerušeno. V řízení o dodatečném povolení stavby správní orgán I. stupně vydal ve věci postupně dvě rozhodnutí o jejím dodatečném povolení, která byla vždy žalovaným zrušena. Osoba zúčastněná na řízení následně dne 14. 5. 2018 vzala svou žádost o dodatečné povolení stavby zpět a řízení o této žádosti bylo dne 28. 5. 2018, pod č. j. MUSO/49770/2018/OSÚP/LEMO, zastaveno. Dne 25. 6. 2018 správní orgán I. stupně vydal oznámení o pokračování v řízení o odstranění stavby.
22. Dne 15. 8. 2018 pod č. j. MUSO/79454/2018/OSÚP/LEMO, vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým bylo nařízeno odstranění oplocení výšky 1,5 m z betonových tvarovek v celém rozsahu; a snížení opěrné stěny z betonových tvarovek ze stávajícího stavu 2,75 m na 2,42 m. Důvodem pro nařízení odstranění stavby byla skutečnost, že stavba opěrné zdi byla provedena v rozporu s rozhodnutím vydaným dne 16. 5. 2013, jelikož nebyla dodržena výška opěrné zdi, když v rozporu s projektovou dokumentací byla opěrná zeď provedena ve výšce 2,75 m namísto povolené výšky 2,42 m. Uvedené rozhodnutí bylo pro nepřezkoumatelnost zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 12. 2018, č. j. 947/SÚ/18-7, a věc vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný vytkl správnímu orgánu I. stupně, že není zřejmé, jak dospěl k povolené výšce opěrné zdi 2,42 m s tím, že porovnáním nadmořských výšek terénu dle projektové dokumentace Ing. V. je možno akceptovat její výšku 1,1 m.
23. Následným rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 2. 4. 2019, č. j. MUSO/39410/2019/OSÚP/LEMO, bylo nařízeno odstranění oplocení výšky 1,55 m z betonových tvarovek v celém rozsahu; a snížení opěrné stěny ze stávajícího stavu 2,75 m na 2,42 m - *počítáno od terénu na rubu stěny*. K výšce opěrné stěny uvedl, že výška vyplývá z projektové dokumentace, kterou vypracoval J. J., ČKAIT 0300543, výkres č. D-03. V této dokumentaci je uvedeno ukončení opěrné stěny v nadmořské výšce 423,00 m n. m. Výkres č. D-02 uvádí v levém rohu opěrné stěny polohopisnou a výškopisnou kótu opěrné stěny 420,11 m n. m. Dle projektové dokumentace Ing. M. V. měla být opěrná stěna ukončena ve výšce 422,530 m n. m. Správní orgán I. stupně vyšel zároveň z polohopisného a výškopisného zaměření parcel č. X a X a komunikace parc. č. X, provedeného Ing. M. L., ze kterého je patrná nadmořská výška 420,56 m n. m. v místě, kde se nacházel stávající plot. Z těchto údajů vyplývá, že výškový rozdíl mezi původním terénem a upraveným terénem v geodetickém bodě č. 169 je rozdílem 422,53 – 420,56; tj. 1,97 m. Rozdíl mezi

zrealizovanou stěnou a stěnou povolenou určuje výšku horní opěrné stěny, na kterou má být opěrná stěna upravena, a to výšku 2,42 m ($422,53 - 420,11 = 2,42$ m).

24. Uvedené rozhodnutí ze dne 2. 4. 2019 bylo k odvolání žalobců rovněž zrušeno, a to rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 7. 2019, č. j. KK/400/SÚ/19-6, a sice z důvodu nedostatků týkajících se výpočtu výšky opěrné zdi. Konkrétně žalovaný uvedl, že pokud se stanovuje povolená výška opěrné zdi, je nutno vycházet pouze z ověřené projektové dokumentace, a nelze vycházet z již provedené stavby (správní orgán I. stupně totiž povolenou výšku určil jako rozdíl mezi nadmořskou výškou horní hrany opěrné zdi dle projektové dokumentace a nadmořskou výškou paty již zhotovené opěrné zdi). Jako nepřipustné označil žalovaný připočítávání k výšce opěrné zdi, která vychází z projektové dokumentace, již odebranou vrstvou terénu. Dále žalovaný dospěl na základě výkresů z projektové dokumentace k závěru, že s ohledem na to, že záměrem bylo srovnat terén jak ve směru jiho-severním, tak západo-východním, byla výška opěrné zdi v pravém rohu toliko 0,28 m, a v levém rohu pak 1,97 m. Z toho je dle jeho názoru patrné, že se nepočítalo s konstantní výškou, ale s výškou proměnnou v uvedeném rozsahu. Stavebním úřadem stanovená výška opěrné zdi 2,42 m tedy neodpovídá výšce opěrné zdi v žádném bodě, neodpovídá tedy stavu vycházejícímu z ověřené projektové dokumentace, a proto bylo rozhodnutí stavebního úřadu shledáno nesprávným. Při formulaci závazného právního názoru pak žalovaný uvedl, že při stanovení povolené výšky opěrné zdi je nutno vycházet z polohopisného a výškopisného zaměření předmětných parcel zpracovaného Ing. M. L. dne 8. 10. 2012 (neboť z něho je zřejmé, v jaké výšce se v době povolení nacházela úroveň terénu), a ze samotné ověřené projektové dokumentace; lhotejně je, jak byla ve skutečnosti zeď provedena, proto výškopisné zaměření provedené opěrné zdi je irelevantní. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že to, zda výška v současné době dosahuje či nedosahuje nadmořské výšky 422,53 m n. m., je nepodstatné, protože výška opěrné zdi není povolena do určité úrovně nadmořské výšky, ale je určena její reálnou výškou od paty opěrné zdi (úrovně terénu). Ani úroveň terénu za opěrnou zdí v současné době nemá plánovanou úroveň 422,53 m n. m.
25. V dalším řízení vydal správní orgán I. stupně dne 28. 11. 2019 rozhodnutí č. j. MUSO/133653/2019/OSÚP/LEMO, v němž bylo opět nařízeno odstranění oplocení výšky 1,55 m z betonových tvarovek v celém rozsahu; a snížení opěrné stěny z betonových tvarovek po celé délce ze stávajících 2,75 m (423 m n. m.) na 422,53 m n. m. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 3. 2020, č. j. KK/78/SÚ/20-3, zamítnuto a rozhodnutí ze dne 28. 11. 2019 bylo potvrzeno.
26. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správním orgánem I. stupně v rozhodnutí ze dne 28. 11. 2019 povolená výška opěrné zdi sice nezohledňuje možné úpravy terénu před provedením opěrné zdi (snížení úrovně terénu u paty zdi), a je proto možné, že výška opěrné zdi bude větší, než se původně předpokládalo. Správní orgán I. stupně ale není schopný dle projektové dokumentace a pravomocného společného rozhodnutí o umístění a povolení stavby ze dne 16. 5. 2013 jednoznačně a nevývratně stanovit povolenou výšku opěrné zdi. Dále poznamenal, že z projektové dokumentace vyplývá, že je nepravděpodobné, že by se uvažovalo s proměnnou výškou této zdi, což by vyplývalo z výpočtu obsaženého v předchozím kasačním rozhodnutí. Nemožnost stanovení povolené výšky opěrné zdi je důsledkem vydání společného rozhodnutí na základě nedostatečné projektové dokumentace. Tuto nesprávnost však již nelze dle žalovaného napravit. Žalovaný rovněž uvedl, že ve svém předchozím kasačním rozhodnutí

ze dne 9. 7. 2019 uložil, aby správní orgán I. stupně projednal úroveň snížení opěrné zdi, čímž měl na mysli projednání s účastníky řízení, na základě kterého měla být stanovena následně konkrétní výška opěrné zdi. Takto přesně svůj právní názor žalovaný ovšem dle svých slov neformuloval, a proto i stanovení úrovně opěrné zdi pomocí nadmořské výšky je v pořádku.

27. Na podkladě shora rekapitulovaného obsahu správního spisu je třeba dát žalobcům především za pravdu v tom, že postup žalovaného při opakované kasaci rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl značně nekonzistentní. Žalovaný přistoupil dvakrát (v rámci svých rozhodnutí ze dne 19. 12. 2018, č. j. 947/SÚ/18-7, a ze dne 9. 7. 2019, č. j. KK/400/SÚ/19-6) k rozhodnutí, kterým podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. K tomuto postupu je třeba v obecné rovině poznamenat, že nejde o správním řádem preferovaný způsob rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť správní řád v rámci zachování zásady procesní efektivity (vyjádřené v § 6 odst. 1 správního řádu) a přednosti principu apelace jednoznačně upřednostňuje případnou změnu napadeného rozhodnutí odvolacím správním orgánem. Zrušení napadeného rozhodnutí bez výjimky prodlužuje dobu řízení a zatěžuje jak soustavu správních orgánů, tak především účastníky a další osoby na správním řízení zúčastněné. Přesto pochopitelně v praxi ke zrušení a vrácení věci k novému projednání dochází a docházet musí. Tento způsob rozhodnutí je však vyhrazen jen situacím, kdy odvolací orgán shledá v napadeném rozhodnutí takové vady, které nelze v odvolacím řízení odstranit, např. proto, že by takový postup vyžadoval rozsáhlé doplnění dokazování, takže by docházelo k suplování činnosti správního orgánu I. stupně, případně (popř. ve spojení s předešlým) z důvodu ochrany práv účastníků řízení, tedy jejich práva na odvolání. Současně zákon stanoví povinnost odvolacího správního orgánu zavázat správní orgán I. stupně svým právním názorem, kterým je tento v dalším řízení vázán. Jedná se tu jednak o projev vedení nadřízeného správního orgánu vůči správnímu orgánu podřízenému, ale rovněž i nástroj zajišťující procesní efektivitu dalšího řízení: odvolací správní orgán vyjeví své výhrady k dosavadnímu postupu správního orgánu I. stupně a stanoví mu způsob, jakým má svá pochybení odstranit. To vnáší do dalšího postupu správního orgánu I. stupně (a celkově dalšího průběhu správního řízení) předvídatelnost, neboť je alespoň rámcově vymezen okruh skutkových či právních otázek, které budou řešeny, a rovněž i způsob, jakým mají být řešeny. Aby však takový systém fungoval, je nutné, aby odvolací správní orgán přistoupil k formulaci svého závazného právního názoru pregnantně (neuchyloval se k vágním vyjádřením) a po zralé procesní úvaze o tom, jak lze jím zjištěné závady v postupu podřízeného správního orgánu efektivně odstranit. Správní orgán I. stupně pak musí tyto závěry odvolacího správního orgánu respektovat a vycházet z nich. V praxi sice nelze zcela vyloučit situace, kdy další průběh řízení ukáže, že odvolacím správním orgánem vyslovený závazný právní názor již neobstojí, a to ať už ze skutkových důvodů (nová zjištění vyplývající z doplněného dokazování), nebo z důvodů právních (např. v důsledku zrušení relevantní právní úpravy Ústavním soudem pro zjištěnou neústavnost), za takové, z povahy věci spíše výjimečné situace, je však postup správního orgánu I. stupně, v jehož rámci se od závazného právního názoru odvolacího správního orgánu odchýlí, třeba přezkoumatelně odůvodnit.
28. Tento obecný úvod soud provedl proto, že ve správním řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nebyly tyto klíčové zásady respektovány ani správním orgánem I. stupně, ani žalovaným. Žalobcům je třeba přisvědčit v tom, že žalovaný v průběhu

správního řízení vyslovil tři odlišné a vzájemně nekompatibilní právní závěry, když ve svém rozhodnutí ze dne 19. 12. 2018, č. j. 947/SÚ/18-7, kterým pro nepřezkoumatelnost zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 8. 2018, č. j. MUSO/79454/2018/OSÚP/LEMO, jímž bylo vedle odstranění oplocení nařízeno odstranění části opěrné zdi na výšku 2,42 m po celé její délce, se ohledně povolené výšky opěrné zdi vyjádřil tak, že je možno ji akceptovat okolo 1,1 m. Správní orgán I. stupně však tento názor žalovaného nerespektoval, znovu svým rozhodnutím ze dne 2. 4. 2019, č. j. MUSO/39410/2019/OSÚP/LEMO, nařídil vedle odstranění oplocení částečné odstranění opěrné zdi na výšku 2,42 m (pouze doplnil, že tato výška bude počítána od terénu na rubu stěny). V dalším svém kasačním rozhodnutí ze dne 9. 7. 2019, č. j. KK/400/SÚ/19-6, však žalovaný na svém předchozím právním závěru nesetřval a uvedl, že u povolované opěrné zdi se nepočítalo s konstantní výškou, ale s výškou proměnnou od 1,97 m v levém rohu do 0,28 m v pravém rohu s tím, že správním orgánem I. stupně stanovená výška opěrné zdi 2,42 m neodpovídá její výšce v žádném bodě. Zároveň v rámci svého závazného právního závěru žalovaný konstatoval, že při stanovování povolené výšky opěrné zdi je třeba vycházet z polohopisného a výškopisného zaměření parcel č. X a X v k. ú. X zpracovaného dne 8. 10. 2012 Ing. L. s tím, že přestože je jednoznačně známa pouze nadmořská výška hlavy opěrné zdi, resp. plánovaná výška terénu za opěrnou zdí, právě ze změření Ing. L. je zřejmé, v jaké výšce se v době povolování nacházela úroveň terénu. Současně zopakoval, že nejvyšší výška opěrné zdi se nachází v jejím levém rohu zhruba ve výšce 1,97 m. Podle tehdejšího názoru žalovaného bylo konečně nepodstatné, zda v současné době tato výška dosahuje či nedosahuje 422,53 m n. m., neboť výška opěrné zdi není povolena do určité úrovně nadmořské výšky, ale je určena její reálnou výškou od paty opěrné zdi (úrovně terénu). Ani tento závazný právní názor však správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 28. 11. 2019, č. j. MUSO/133653/2019/OSÚP/LEMO, nerespektoval, a aniž by svůj postup jakkoli odůvodnil, použil pro určení výše povolené zdi právě její nadmořskou výšku, když stanovil její úpravu na 422,53 m n. m., a to po celé její délce. Nelze než konstatovat, že závazný právní názor vyjádřený žalovaným zůstal opakovaně zcela neoslyšen, v dalším průběhu správního řízení s ním nebylo správním orgánem I. stupně jakkoli dále pracováno, byl zcela ignorován. Ovšem na místo toho, aby od žalovaného přišla odpovídající procesní reakce, napadeným rozhodnutím žalovaný poslední rozhodnutí správního orgánu I. stupně akceptoval a potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak zcela proti svému předchozímu kasačnímu rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně z jeho závazného právního názoru vycházel, dodal, že novým projednáním úrovně snížení opěrné zdi měl vlastně na mysli její projednání s účastníky řízení, což ale přesně neformuloval, přičemž stanovení úrovně výšky opěrné zdi prostřednictvím její nadmořské výšky není v rozporu s jeho předchozím právním závěrem. Dodal navíc, že je velmi nepravděpodobné, že by bylo uvažováno o proměnné výšce opěrné zdi, což je opět konstatování nacházející se v přímém rozporu s odůvodněním jeho vlastního předchozího kasačního rozhodnutí, aniž by žalovaný vysvětlil, jaké úvahy ho k takové změně vedly.

29. Žalobci mají tedy plnou pravdu, pokud poukazují na to, že žalovaný zaujal v průběhu řízení o odstranění stavby ohledně povolené výšky opěrné zdi postupně tři vzájemně zcela nekompatibilní právní názory. Tyto změny navíc nebyly nijak přesvědčivě zdůvodněny. Právní názory vyjádřené žalovaným koneckonců nebyly ani respektovány správním orgánem I. stupně, který si nakonec přese všechno na úkor právního názoru žalovaného coby odvolacího správního orgánu procesně zcela protismyslně „prosadil“ názor svůj, což žalovaný opět akceptoval, aniž by další posun svého právního názoru přezkoumatelně

zdůvodnil, když jen uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s jeho právním názorem, což se ovšem zcela zjevně míjí s realitou.

30. Takový postup správních orgánů obou stupňů je naprosto nepřijatelný. Napadené rozhodnutí žalovaného je stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť není vůbec zřejmé, z jakého důvodu netrval žalovaný na naplnění svého dříve vyjádřeného závazného právního názoru, a proč zjevnou diskrepanci mezi tím, jak stanovil správnímu orgánu I. stupně dále postupovat, a tím, jak ten dále postupoval, namísto přezkoumatelného zdůvodnění případné změny svého názoru na předmětnou problematiku, zamlžuje účelovým tvrzením o tom, že správní orgán I. stupně vlastně jeho závazný právní názor respektoval.
31. Vada nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je vadou, která ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí. Soud nepřistoupil ke kasaci napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy bez jednání, neboť bylo potřeba provést dokazování, a to zejména výkresem skutečného provedení stavby opěrné zdi, stavebně-technickým posouzením Ing. D. ze dne 10. 9. 2016 a stanoviskem k projektu gabionové opěrné stěny Ing. D. ze dne 2. 3. 2020. Tyto žalobci navržené důkazy totiž přinášejí důležitá zjištění z pohledu stanovení závazného právního názoru soudu ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Vyplývá z nich totiž žalobci rovněž zmíněná obava o stabilitu a mechanickou odolnost vybudované opěrné stěny, který se, dle slov jejich zástupce vyjádřených během jednání soudu dne 10. 2. 2021, materializuje jejím již pouhým okem viditelným vypoulením. Toto tvrzení soud nijak neověřoval, neboť pochybnosti o statické a odolnosti předmětné opěrné zdi jsou podloženy samotnými zmíněnými listinnými důkazy.
32. Z toho vyplývá, že v dalším průběhu řízení bude na správních orgánech, aby především věnovaly náležitou pozornost právě otázce stability a mechanické odolnosti vybudované opěrné stěny, tedy obecně vzato její bezpečnosti. Vezmou přitom v úvahu všechny dostupné důkazy a zhodnotí, jestli ve svém souhrnu dávají dostatečný podklad pro závěr o této otázce. V této souvislosti soud připomíná, že v § 129 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je upraven důvod pro nařízení odstranění stavby, která svým závadným stavem ohrožuje život nebo zdraví osob. Tento důvod pro odstranění stavby má přitom již ze systematického hlediska přednost před důvodem upraveným v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, který správní orgány ve věci dosud aplikovaly. S ohledem na důkazy provedené před soudem, které jsou správní orgány v průběhu dalšího řízení povinny zahrnout mezi podklady pro nové rozhodnutí podle § 78 odst. 6 s. ř. s., bude tedy namíste především posoudit tento aspekt celého problému. S ohledem na to, že soud již rozhodoval ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 113/2019 o žalobě týchž žalobců proti rozhodnutí žalovaného, kterým jim bylo uloženo realizovat na svém pozemku nezbytné úpravy pro zajištění jeho stability (jedná se o pozemek bezprostředně sousedící s pozemkem, na kterém byla osobou zúčastněnou na řízení vybudována předmětná opěrná zeď), přičemž rozsudkem ze dne 1. 7. 2020 rozhodl o zrušení jak žalobou napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bude nepochybně vhodné, aby správní orgány obou stupňů řešily celou situaci komplexně, tj. ve vzájemném souladu.
33. Teprve poté, co správní orgány dospějí k přezkoumatelnému a dostatečně podloženému závěru o bezpečnosti stavby opěrné zdi, tj. o její stabilitě a mechanické odolnosti, budou moci přikročit k dalším úvahám o výšce povolené opěrné zdi. Soudu je zřejmé, že se jedná o poměrně komplikovanou úvahu, ale její příčina tkví jednoznačně v pochybení

samotného správního orgánu I. stupně, který ve svém společném rozhodnutí ze dne 16. 5. 2013, č. j. 47857/2013/OSÚP/LEMO, připustil, aby byla povolena její stavba bez jakéhokoli stanovení její výše; podmínka č. 4 citovaného společného rozhodnutí pak odkazuje toliko na projektovou dokumentaci zpracovanou Ing. M. V., ale ani ta neobsahuje žádnou kótaci výšky této opěrné zdi. Nyní tedy nezbývá než zjistit, zda lze výšku povolené opěrné zdi stanovit i jinak. Zcela zásadní je v tomto směru, aby se tak stalo jednoznačným a přezkoumatelným způsobem. S ohledem na to, že žalovaný již v dosavadním průběhu správního řízení vyjádřil tři rozdílné názory na to, jak má být tato výška určena, bude nezbytně nutné, aby kromě zvolení konkrétní varianty správní orgány vysvětlily, z jakých důvodů není vhodné či možné použít jiné varianty, které již buď byly použity, nebo byly alespoň nastíněny v předchozích rozhodnutích správních orgánů obou stupňů. Ke zvážení správních orgánů je i možnost ve smyslu § 5 správního řádu usilovat o dosažení kompromisního řešení mezi účastníky řízení, když z textu žaloby se podává, že žalobci byli alternativně připraveni akceptovat částečné odstranění stavby opěrné zdi v intencích rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2019, č. j. KK/400/SÚ/19-6. Nebude-li ani to možné, nezbyde správním orgánům nic jiného, než postupovat v souladu se zásadou rozumného uspořádání vztahů v souladu s veřejným zájmem a při ochraně dobré víry účastníků řízení, a to jak žalobců, tak ovšem i osoby zúčastněné na řízení.

34. Je zřejmé, že odstranění vad, kterými je zatíženo dosavadní správní řízení, nemůže být úkolem pro odvolací správní orgán, proto soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. přistoupil i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ve věci lze očekávat nezbytnost dalšího opatřování podkladů, dokazování a dalších úkonů, které z povahy věci musí vykonat správní orgán I. stupně. Soud však na správní orgán I. stupně s ohledem na obsah jím vydávaných rozhodnutí zvláště apeluje, aby dbal závazných právních závěrů soudu a rovněž na plnou přezkoumatelnost odůvodnění svého rozhodnutí. V jeho rámci je třeba se vypořádat se všemi námitkami, které v průběhu řízení uplatní jeho účastníci. Totéž pochopitelně platí ve vztahu k případným odvolacím námitkám i pro žalovaný správní orgán. I v tomto směru byla totiž žaloba důvodná, neboť správní orgány obou stupňů na některé námitky žalobců vůbec nereagovaly, nebo je vypořádaly jen zcela nedostatečně (např. právě pokud jde o námitky týkající se bezpečnosti opěrné zdi).

Náklady řízení

35. Výrok II. o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobcům, kteří v řízení dosáhli plného procesního úspěchu, soud přiznal podle tohoto ustanovení náhradu nákladů řízení stanovenou podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve výši 33 449,75 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována soudním poplatkem za žalobu ve výši 6 000 Kč, náhradou za celkem čtyři úkony právní služby podle § 9 odst. 4 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) ve spojení s § 12 odst. 4 citované vyhlášky představované převzetím a přípravou zastoupení, sepisem žaloby, repliky a účastí na jednání dne 10. 2. 2021, tedy ve výši 19 840 Kč. Ke každému ze čtyř úkonů právní služby náleží právo na paušální náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 1, odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč, tedy celkem 1 200 Kč. Žalobci mají právo na náhradu za cestu vykonanou jejich zástupcem z jeho sídla v Karlových Varech do sídla Krajského soudu v Plzni a zpět, a to ve vzdálenosti celkem 170 km, vykonanou os.

automobilem tov. značky VW Passat s průměrnou spotřebou 6,3 l benzínu (95oktanového) na 100 km při náhradě 4,40 Kč za 1 km, tedy celkem ve výši 1 045,74 Kč. Náhrada za promeškaný čas cestou k jednání a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 cit. vyhlášky za šest půlhodin 600 Kč. Zástupce žalobců je plátcem DPH, a proto se přiznaná částka náhrady zvyšuje i o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 4 764,06 Kč. Celkem činí důvodně vynaložené náklady řízení žalobců částku 33 449,75 Kč, kterou soud uložil procesně podlehnuvšímu žalovanému žalobcům nahradit, a to podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám jejich zástupce, Mgr. Josefa Bedeče, advokáta. Pariční lhůtu soud stanovil postupem dle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. jako třicetidenní, a to s ohledem na možnosti žalovaného správního orgánu tuto platbu realizovat.

36. Výrok III. o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu takových nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, popřípadě z důvodů zvláštního zřetele hodných. Soud v projednávané věci osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a z obsahu spisu není zřejmé, že by jí v souvislosti s jejím postavením v průběhu řízení vůbec nějaké náklady vznikly. Proto soud rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 10. února 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu